

Mintea și firea

- 7:25 -

Revenim la omul aflat în această stare de neputință. Nu am răspuns la întrebarea: cine este el? Dar poate că Pavel nu dorește să realizeze o încadrare exactă a acestui personaj misterios. Poate este un personaj general, cu a cărui frământare se pot identifica mai mulți oameni aflați în situații diverse. Știm sigur cine nu este acest om. Acest om nu este cel credincios născut din nou din 8:2. Cu alte cuvinte, acest pasaj nu poate fi folosit de cei credincioși pentru a-și justifica complacerea în păcat. Nu, ci ei sunt eliberați de legea păcatului și morții prin legea Duhului de viață care este în Hristos Isus.

Astfel, la modul general, știm și cine este acest personaj al neputinței. Este vorba de un om care încearcă să împlinească legea fără harul lui Dumnezeu. Și înclin să cred că Pavel vrea să rămână în acest cadru general și nu dorește să particularizeze. Într-adevăr modul în care este introdus acest personaj constituie un argument puternic că Pavel dorește să rămână în sfera generalului. Astfel, cu acest profil al neputinței se poate identifica și un credincios înainte de convertire, dar și un credincios cu păcatul nemărturisit după convertire. Amândoi încearcă să împlinească Legea (sau măcar anumite părți din ea) fără harul lui Dumnezeu. Fără har, sunt total neputincioși, și aceasta din pricina firii pământești.

Și acum urmează controversatul verset 25. Marea întrebare este: a doua parte a versetului, se referă la același om din starea de neputință, sau la un om care a experimentat harul și are acces la el?

„Astfel, dar cu mintea eu slujesc legii lui Dumnezeu; dar cu firea pământească slujesc legii păcatului”. Prima interpretare susține că doxologia din v.25a este doar o paranteză care anticipează starea de biruință din cap.8, și astfel, 7:25 este de fapt concluzia pasajului de mai sus. Într-adevăr, mai sus avem un om care cu mintea iubește legea lui Dumnezeu, dar cu carnea sa (acesta este termenul din original pentru firea pământească) slujește legii păcatului. El are în mintea sa legea lui Dumnezeu, dar legea din mădularele sale se opune legii lui Dumnezeu. Dominanta comportamentului său natural este orientat spre rău.

A doua interpretare susține că doxologia din 25a care ne focalizează atenția asupra Celui ce ne poate elibera din acest trup de moarte nu este doar o paranteză ci o idee de sine stătătoare care marchează momentul experimentării harului și 7:25 este starea omului după experimentarea harului. (Fac o mică precizare. Atunci când folosesc expresia experimentarea harului, mă refer fie la nașterea din nou, fie la pocăința celui credincios ce are păcatul pe el). Astfel dar după, după experimentarea harului, individul cu mintea sa nu doar că iubește legea lui Dumnezeu, dar îl și slujește pe Dumnezeu. Trecerea de la expresia „minții îi place legea lui Dumnezeu” la expresia „mintea slujește Legii lui Dumnezeu” pare să sugereze o schimbare, un progres important. Însă în ciuda acestui progres, cu carnea individul slujește tot legii păcatului. Acest lucru pare paradoxal, însă este total adevărat. El s-ar referi la faptul că după nașterea din nou firea pământească nu este anulată sau desființată. Nu, ci ea rămâne activă, deși nu mai deține controlul, nu mai este în poziția de stăpân. Tendințele noastre păcătoase rămân active în noi și în ciuda deprinderilor sfinte pe care ni le formăm, comportamentul nostru natural este tot orientat spre noi.

Din punct de vedere teologic, ambele variante de interpretare sunt adevărate. Întrebarea este însă: pe

care din ele a intenționat Pavel să o prezinte aici? Dacă încerc să privesc înainte de 7:25, pot spune că mai bine se potrivește prima interpretare. Într-adevăr, în doxologia din 7:25a nu am suficiente informații pentru a putea ajunge la concluzia din 7:25b. Doxologia îmi spune doar că Dumnezeu mă poate elibera de acest trup de moarte, dar nu îmi spune nimic despre ce înseamnă experimentarea harului și în ce dimensiuni se face ea și ce transformări presupune ea sau nu. Dacă privesc spre ce urmează (8:1), a doua interpretare parcă se potrivește mai bine și aceasta, mai ales dacă merg pe următoarea variantă de traducere : „Atunci deci nu mai este nici o condamnare pentru cei ce sunt în Hristos Isus”. Înălțuirea de idei ar avea sens, dacă 7:25b s-ar referi la cel ce se bucură de harul din Isus Hristos. Însă în limba greacă expresia de la începutul lui 8:1 aduce în discuție o inferență mai mult sau mai puțin decisivă, ea putând fi tradusă și astfel: într-adevăr, fără nici o îndoială, așadar, atunci deci etc.

Trebuie să menționăm că ar mai fi o variantă de interpretare a lui 7:25b care ar rezolva dilema celor două interpretări propuse. În original apare un pronume care s-ar traduce mai degrabă „eu însumi” decât „eu”. Astfel, Pavel ar clarifica că în acest pasaj a folosit un eu generic și de-abia acum revine la persoana sa: „Astfel dar, eu însumi slujesc cu mintea legii lui Dumnezeu, iar cu firea pământească (carnea) slujesc legii păcatului”. Iar concluzia nu ar deriva doar din doxologie, ci din întreg pasajul. După ce ne prezintă legea păcatului care există în „carne” și știind că după nașterea din nou rămânem în același trup, el poate concluziona că chiar el, cel ce a experimentat și experimentează harul cu firea pământească continuă să slujească legii păcatului. Nu înseamnă că Pavel trăiește în păcat, dar acea parte din el care este firea pământească va fi în continuare o unealtă în mâna păcatului, deoarece va continua să îl îndemne spre rău și spre răzvrătirea în păcat. Cu alte cuvinte, ispitirea credinciosului va continua până la sfârșitul vieții sale, iar el nu trebuie nici să se sperie, nici să se învinovățească de acest lucru. Această interpretare evidențiază legătura dintre 7:25 și 8.1, chiar dacă acest ultim verset ar fi introdus de o inferență puternic de genul: „atunci deci”. Fără să am o siguranță absolută, înclin spre această ultimă interpretare.